

HÍRLEVÉL

Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága

4. évfolyam/4.

Advent van. Maga az évszak is arra sarkall minket, hogy befelé figyeljünk és legyünk nagylelkűbbek az Istennek ajándékozott időben.

Évről évre meghív a készüllet ideje arra, hogy amint az ószövetségi nép, mi is kivonuljunk megszokott, időnként talán megalkuvásokkal teli életünkéből, s új lendülettel induljunk el az ígélet földje felé.

Sokféle hasonlattal lehetne bemutatni, hogyan készítsünk helyet a születendő gyermek számára életünkben. Amikor a repülőgép leszálló félben van, kivilágítják a leszállópályát, eltakarítják onnan mindazt a sárat, egyenetlenséget, ami a leszállást megnehezítené. Ehhez is hasonlíthatnánk az Úr érkezésére való előkészületünket. C. G. Jung szerint az embernek mindig tudnia kell,

hogy ő csak istálló, amelyben isten megszületik, nem kész palota, amely Isten fogadásához illenék. – Mi mindig szeretnénk kiérdekelni Isten szeretetét erőfeszítéseinkkel, de előbb-utóbb be kell látnunk, hogy sosem leszünk méltók az ő fogadására. Mindig istállók maradunk, amelyben trágya és szemét található.

Karácsony ünnepe ugyanakkor azt bizonyítja, hogy Isten Fia szabadon, szeretetből, ingyen és elvárás nélkül akar minket megajándékozni önmagával. Egy életen keresztül tisztogathatom magam, hogy

méltó és alkalmas hajléka legyek, mégsem leszek az soha. Ezért jobb, ha inkább engedem, hogy a kegyelem ereje vigye végbe életemben mindazt, ami szükséges az isteni gyermek befogadásához. Természetesen törekedhetek rá, hogy alkalmas leszállópálya lehessenek, de a csodát szinte észrevétlenül Isten fogja végbevinni az életemben.

Mária igent mondott szívében, és elindult egy isteni kalandra, bár nem tudta mire vállalkozik. Anya akart lenni, életet adni, lényét átadni egy másik lénynek. De hogy van az, hogy az emberiség életét hordja magában? És József, az ember? Ő is csendben volt, a titkot magába zárta és őrizte. Magához vette Máriát. Elfogadta a másnak elfogadhatatlant.

Ebben a kiszolgáltatott létben óvatosan, félve, gyöngéd biztatással ölelte magához őket az isten szeretete.

Jézus majd ezt a mozdulatot adja tovább a kereszten az egész emberiség számára. Isten ott ölel át bennünket, ahol élünk, ahol épp tartunk a felé vezető úton.

Az ideai adventben is szállást vesz otthonunkban, melynek állapotát látva, mentegetőzve nyitjuk résnyire előtte az ajtót, s ő belép, hogy szeretetének melegével felmelegítse kihűlt szívünket.

Szeretettel Tibor atya

Adventtal új egyházi év kezdődik.

Kosztolányi Dezső ifjú korában elvesztette hitét, és csak élete végén lett ismét vallásossá. De nem hívő korában is közelállónak érezte magához a katolicizmust, mert azt mondta, hogy ez a vallás szép.

Egy alkalommal így nyilatkozott egy pap-költő barátjának: „Olyan páratlan, tündöklő vallás egy sincs, mint a tiétek. Tiszta költészet... Ti nem is sejtitek, milyen széppé és változatossá tettétek az életet, amely magában fárasztó és unalmas. Ti ünnepeitekkel részekre bontottátok az évet. Szólgálatába állítottátok fel a csúcsoakat: építészetben, szobrászatban, festészetben, zenében, költészetben egyaránt.

November 1-jén, amikor kezdődik az őszi vörös hervadás, kiviszitek az embereket a temetőbe és meggyújtjátok a kegyelet gyertyáit és mécslánglejt.

Virággal borítjátok a sírokat, és figyelmeztetitek a világot az elmúlásra... Amikor megjön a december, hajnali misét tartotok. A hajnali kék ködben lámpásos emberek bandukolnak a kivilágított kis falusi templomok felé, és teli torokkal éneklitek az *„Ó fényességes szép hajnal”* kezdetű ódon adventi éneket. A nappalok egyre rövidebbek lesznek, a sötétség egyre sűrűbb és hosszabb. És ti azt mondjátok: nem kell félni. Majd jön valaki, aki elűzi a sötétséget és sose látott fényt gyújt a világnak. Az adventi emberek remélnek és várják a fényt. A várakozásban kicsordul az ajándékozási kedv. Titokban vásároljátok szeretteitek-

nek az emléktárgyakat, hogy szeretettel ünnepeljétek együtt a fény születését. És a sötétség mélypontján, december 24-én, amelyet „szentestének” neveztek, megrendezitek Jézus születésének mámorában azt a hallatlan és páratlan karácsonyi tűzijátékot, amelynek szípkarái New Yorktól Tokióig látszanak. – Akkora az öröm, hogy a világ táncra perdül. De pár hét múlva ismét üstökön ragadjátok az embert és azt mondjátok neki: Elég

volt! Hamut hintetek a kijózanult fejekre és azt mondjátok:

Emlékezzél ember, hogy porból vagy és por-rá leszel! És igyekeztek

meggyőzni a világot,

hogy mindenkinek szenvednie kell.

A Kálváriára járatjátok az embereket

és a szenvedés szépségeit magyarázzátok nekik.

És megjön a nagyhét. Elnémítjátok a harangokat. Fel-

lítjátok a nagy Halott sírját. És dőbenve áll a világ a nagy ravatalnál.

De nagyszombaton felzúgátjátok a Rómából visszatért harangokat.

Aranyos karingbe öltöztök, és megindul az öröm mámorában ujjongó körmenet. – Alleluja! Föltámadt

Krisztus e napon. A körmenet szegélyén sorfalat állnak a fák, zöld rügyekkel figyelnek rátok. – Igen!

Igen! – mondogatják. Valóban itt van a feltámadás, a tavasz. Olyan

szép mindez, hogy az egyházhoz akkor sem volna szabad hozzányúl-
ni, ha Isten nem volna sem égből, sem bennünk. Ha valami szörnyű hatalom kipusztítaná a világból a virágokat, a színeket és

hamuszürkévé tenné a földet, vagy eltörölné a modern ember játékszereit a sportot, nem okozna akkora kárt, mintha az egyházat törölné el.”

Te ismered-e az egyházi év szépségét, mondanivalóját?

Karácsony – Krisztus születésének ünnepét – a szeretet ünnepének tekinti a legtöbb ember. Talán nem is járnak messze az igaságtól. Jézus megtestesülése az isteni szeretet túlcsondulása az emberiség felé. Így nem egyszerűen a szeretet ünnepe, hanem a Mennyei Atya szeretetének az ünnepe, aki olyan nagyra értékeli bennünket, hogy nekünk ajándékozta a Fiúistent. Ráadásul emberként adta nekünk. Isten a számára legértékesebbet adta, azért mert tudta, hogy csak az Ő Fia az egyetlen, aki Őhozá emelhet bennünket. Az Atya Jézusban a legtöbbet adta nekünk, amit csak adhatott: mindenét, önmagát. Isten, aki önmagát teljes valójában ajándékozza nem csupán egy emlék, amire viszagondolunk Karácsonykor. E misztérium a jelen pillanatban is zajlik, hiszen a Fiúisten most közli velünk saját életét az eucharisztiaiban és a Szentlélekben. Most is kész mindent elveszíteni, hogy mi boldogok legyünk és Istennél lehessünk. Ha ezeket a titkokat megértjük, vagy egyáltalán csak megsejtjük, akkor igazán lehet okunk örülni és ünnepelni.

Ünnepelni Isten szeretetét és az emberi nem legnagyobb ajándékát, a Krisztust. Sőt ha hagyjuk, hogy

ezek a titkok megérintsék és alakítsák a szívünket, akkor mi is kedvet kapunk Isten önzetlen és önmagát ajándékozó szeretetét továbbadni, vagy akár életformánkká tenni.

Felvonót szeretnék!

Mindig vágytam arra, hogy szent legyek, de jaj, amikor a szentekhez hasonlítottam magam, megállapítottam, hogy oly nagy a különbség köztünk, mint az égbevesző hegy-csúcs és a hitvány homokszem között... Bár el is csüggedhettem volna, ezt mondtam magamnak: a jó Isten nem sugallhat megvalósíthatatlan vágyakat, ezért kicsinységem ellenére is törekedhetem az életszentségre. Nagyobba lenni nem tudok, el kell hát viselnem magam olyannak, amilyen vagyok, minden tökéletlenségemmel együtt, de meg akarom keresni a módját, hogy az égbe jussak, és pedig egy kicsi, nagyon egyenes, nagyon rövid, egészen új kis úton keresztül.

Egy felvonót szeretnék találni, hogy Jézushoz emelkedjem, mert túlságosan kicsi vagyok ahhoz, hogy a tökéletesség meredek lépcsőfokait járjam. És e szavakat olvastam le az Örök Bölcsesség ajkáról: „Ha valaki egészen kicsi, jöjjön hozzám!” És tudni akarván, hogyan bánsz az egészen kicsivel, íme ezt találtam: „Miként az anya ringatja gyermekét, úgy vigasztallak meg téged, a keblemen hordozlak és a térdemen ringatlak” A felvonó tehát a Te két karod, Jézusom! Ehhez nem kell nagyobbodnom, elég csupán egészen kicsinynek válnom.

Lisieux-i Szent Teréz

VIRRASSZATOK!

Virrasszatok ... - Az evangélium felövezett csípőkkel és égő lámpással való virrasztásról beszél. Megígéri a virrasztó szolgának, hogy visszatérő ura felövezi magát és szolgál neki.

Csak a szeretet virraszt. A szeretet jellemzője a virrasztás. Ha szeretünk valakit, a szív mindig virrasztva vár rá, és minden perc, amely nélküle múlik el, őt szolgálja és virrasztásban telik. Jézus szeretetet akar: ezért kéri, hogy virrasszunk.

Az is virraszt, aki fél. Csakugyan, Jézus tolvajokról beszél... Az ember virraszt, mert fél, és azért fél, mert szeret valakit, akit nem akar elveszíteni. Jézus szeretetet kér, de minthogy Ő is szeret, csak azért, hogy megmentsen, félelmet is kelt. Úgy tesz, mint az édesanya, aki gyermekeinek jutalmat és büntetést ígér, aszerint, hogyan viselkednek. Jézus nem olyan szeretetet kér, mely független a jutalomtól.

Jutalmaz és büntet, csak hogy megmentsen bennünket.

EMMANUEL

Isten!

Először mindenednek választod Őt életedben, és minden egyebet mint hiúságot és ürességet félreteszel.

Azután az Ő szemével nézed az embereket, a dolgokat, a világot, a történelmet, a nagy horderejű és a legapróbb eseményeket, és úgy szereted Őt, mint aki jelen van a természetben és a történelem századaiban egyaránt.

Végül aztán "érzed" Őt szíved mélyén. Ő, akinek létezését hitedben elfogadtad, valóságként nyilatkoztatja ki magát előtted, titokzatosan fogható jelenlétben. Immár azért hiszed, hogy van, mert valóban ITT VAN lelked mélyén.

ISTEN JELENLÉTÉBE BURKOLVA

Ha a hegyóriások csendje, a tenger határtalanba nyújtózó magánya, egy kirándulás a kötélpályán a fehér sziklák és a kék ég-bolt között meredeken fölfelé, vagy egy tízezer méteres magas-

ságban való repülés valódi vonzóerőt jelent lelki embereknek - mert önkéntelenül is összeszedettségre és imára vezet -, mennyivel inkább fogja érezni az ember, hogy a mindenütt jelenvaló Isten jelenlétébe burkolja, hahittel a szívében el tud majd távolodni ettől a földtől, és repülni a világűrben!

ISTENBE MERÜLTEN

Uram, add, hogy egész életünket a természetfölöttség hassa át. Mindenki, akivel találkozunk, amikor egyedül vagyunk - útközben, munka közben, tanulás közben - érezze meg a Te illatodat. Aki pedig akkor találkozik velünk, ha együtt vagyunk, érezze meg a vonzás erejét, és vágyódjon elmerülni a köztünk jelen lévő Isten országába.

MINDENEKFÖLÖTT

Gyakran mondjuk megszokásból: "Istenem és mindenem!", vagy pedig: "Teljes szívemből

szeretlek!" Ha azonban naponta megvizsgáljuk lelkiismeretünket, vajon Isten és az ő akaratja tényleg mindennél előbbre való-e, akkor észrevesszük, hogy nem mindig van így.

Sokszor szívesen halogatjuk egy munkának a befejezését, legalább egy kicsit, ahelyett, hogy a másikat idejében elkezdenénk. Ebből világosan látszik, hogy ezt a feladatot, azt a könyvet, ezeket az embereket, ezeket a híreket sajnos jobban szeretjük, mint Istent. És itt állapíthatjuk meg Istennek szentelt életünk kudarcait. "Isten akaratának" hőmérőjéről pontosan leolvashatók.

Ha az uralkodik bennem minde nekfölött, a dolgokat szerethetem ugyan, szeretnem is kell őket, mégis Isten a szívem Királya.

De ha a hőmérő lemerül, ha valami más kerül előtérbe, egy ember, vagy egy elgondolás, akkor trónfosztott király szívemben az Isten: énem letaszította róla.

HOL VANNAK A RABLÁNCOK?

Uram, nagy öröm tölt el - talán mert ebben a pillanatban mindent Neked adtam. Semmim nincs és semmi vagyok. Ne legyen az enyém sem az, amit magaménak hittem, sem az, amiről tudtam, hogy a Tiéd. Ne legyek én, hogy lehessek „Te”.

Tudom, Érted még sok szenvedés vár reám.

Te azonban, aki fény vagy és öröm, élet és feltámadás, igazság és szépség, add meg nekem, hogy a keresztleple nélkül nézhesselek, és érezzelek a keresztleple alatt. Hiszen tudom, hogy a keresztleple Istent hordoz. Tudom, nem lehet elképzelni olyan ürességet, amelyet Te be ne tudnál tölteni, mert megváltásod tökéletes volt és túlradó.

Engedd, hogy életemmel kifejezésre juttassam a szabadságot, amelyért Te megfizettél, hogy tanú- bizonytságot tehessek erről. És hogyha általad a szenvedés szeretetté, a sötétség világossággá válik, és a magányosságot a Te országod tölti be - hol van a szolgaság, amit megérdemeltünk, hol vannak a rabláncok?

TITOKZATOS ÉS NAGY ...

Titokzatos és nagy dolog az, hogy a Szentháromság második személye emberré lett, és így a mi emberi természetünk az egész örökkévalóságra elszakíthatatlanul beköltözött Isten szívébe.

Titokzatos dolog és meghaladja értelmünket: a második isteni személy sohasem fog elválni Jézusban az emberi természettől.

GYERMEKEINKRŐL

„Annak idején Kopp Mária, magyar orvos, pszichológus, a „Mentális Egészségtudományok” társult kutatócsoportjának vezetője egy magán beszélgetésben azt mondta, hogy Európát nem a harmadik világháborútól, s nem is az atombombától, hanem a semmittevésben felnövő, saját kontrollálatlan vágyainak odavetett generációktól félti! Sajnos felnőtt egy olyan generáció melynek egy részét nem lehet feladatokkal terhelni, mert ő azt unja, s mindjárt tovább áll! Ezek a fiatalok mivel kitartó munkát se az iskolában, se az életben nem végeztek ezért nem is tudnak maguknak parancsolni, más véleményét még kevésbé elfogadni, így a házasságban, családi életben, de a munkahelyen is nagyon sok kudarccal találkozva megkeserednek. Érdemes az alábbi írást ilyen szempontból elolvasni! Ne okozunk szeretetből, könnyelműségből maradandó kárt gyermekeinknek!”

Szomorú szívvel:

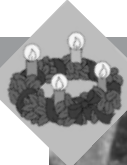
Csaba testvér

A csendes tragédia amiről senki sem beszél, pedig a mi gyerekeinket érinti

A mostani kor otthonaiban van jelen ez a csendes, de annál szomorúbb tragédia, mely a szemünk láttára ragadja el a nekünk legkedvesebbet: a gyermekeinket. Gyermekeink ugyanis szörnyű mentális állapotban vannak! A legutóbbi 15 év statisztikájából egyértelműen kiviláglik, hogy a gyermekek pszichológiai rendellenességei egészen elképesztő mértéket öltenek: minden ötödik gyerek mentális rendellenességben szenved, figyelemhiányos rendellenességeik száma 43%-kal nőtt, a serdülőkori depressziós betegségek száma 37%-kal nőtt, a 10-14 évesek gyermekek körében az öngyilkossági arány 200%-kal nőtt.

Mit tehetünk, hogy szembenézzünk az igazsággal? – Rossz válasz, hogy javítsuk a

Gyermekeinkről

diagnosztikai lehetőségeket. – Rossz válasz, hogy hát, így születtek. – Szintén rossz válasz, hogy az iskolarendszer a hibás. Igen, az a valóság, hogy, bár fáj ezt saját magunknak is bevallani, mi, egyedül MI szülők vagyunk a hibásak, nekünk kell segíteni a gyermekünknek. De miben is áll ez a probléma? A modern kor gyermekei nem élnek meg az egészséges gyermekkor élményét, amihez tartozik például: érzelmileg elérhető, megközelíthető szülők, egyértelműen meghatározott határok és erkölcsi minta, felelősség, kiegyensúlyozott étrend és megfelelő mennyiségű és minőségű alvás, megfelelő mennyiségű szabadban eltöltött aktív mozgás, krea-

tív játékok, a közös, önfeledt szabadidő eltöltése.

Ehelyett a gyerekek ezt látják: örökké elfoglalt szülők, a végletekig kényeztető szülők, akik mindent megengednek a gyermeküknek, az érzés, hogy „*nem kellesz senkinek*”, kiegyensúlyozatlan étrend és hiányos alvás, „otthonülős” életmód. Végtelen stimuláció, technológiára alapuló szórakoztató eszközök hada, az igények azonnali kielégítése.

Hogyan lenne lehetséges, hogy ilyen körülmények között egy mentálisan egészséges gyerek nőjön fel? Természetesen sehogy. Az emberi természetet nem lehet megvezetni, becsapni: a szülői nevelést nem lehet megkerülni sehogy sem. Ahogy látjuk, ennek hiánya egyszerűen szörnyűségekhez vezet. Az igazi gyermekkor elvesztéséért, vagy meg nem éléséért később hatalmas árat fizet maga az áldozat: az érzelmi jóléte kerül veszélybe.

Mit lehet tenni? Ha azt szeretnénk, hogy gyermekünknek valóban egészséges és önfeledt gyermekkorra legyen, akkor vissza kell térnünk egészen az alapokig. Még nem késő!

Íme, ezeket kell a szülőknek megtenni:

- Állítsunk fel korlátokat, közben ne feledjük: mi a gyermekeink szülei és nem barátai vagyunk.
- Azt biztosítsuk a gyermekünknek, amire szüksége van, és ne azt, amit szeretne.

- Nem kell félni nemet mondani az igényeire, ha azok ellentétben állnak a szükségessel.

-Biztosítsunk számára egészséges ételeket és korlátozzuk a nassolást.

- Naponta legalább egy órát töltünk a természetben.

- A családi, közös vacsora alatt felejtjük el az elektronikai eszközök nyomogatását.

- Rendes, asztali játékokkal játszon a gyerek.

- Minden napra kapjon a gyerkőc valamilyen feladatot, például: beágyazás, a játékok összeszedése játék után, kiteregetés, táskák

elrendezése, megterítés stb.

- Minden nap ugyanabban az időben fekdjön le a gyermek, és tiltsuk meg neki, hogy az ágyba vigye a különböző eszközöket, tárgyakat.

- Tanítsuk meg a gyermekünknek a felelősségtudatot és az önállóságot.

- A kis sikertelenségektől ne védjük meg őket. Ezzel megtanítjuk megbirkózni a nehézségekkel, leküzdeni az akadályokat.

- Ne csomagoljuk össze, illetve hozzuk a gyermek helyett az iskolatáskát.

- Ne vigyük neki az iskolába az otthon hagyott ételt, házi feladatot stb.

- Ha elmúlt 5 éves, ne tisztítsuk meg neki a banánt se. Tanítsuk önállóságára.

- Tanulja meg, mi az a türelem, és adjunk neki esélyt, hogy a szabad idejét valóban szabadon töltse el. Ezalatt kissé unatkoz-

Gyermekeinkről

hat, mely arra sarkallja majd, hogy alkotó tevékenységet végezzen.

- Az élet ne csak szórakozásból álljon.

- Ne vegyük körül gyermekünket állandóan technikával, hogy addig se unatkozzon.

- Semmilyen oda nem való tárgy se legyen az asztalon, amikor étkezésről van szó.

- Akkor sem, ha autóban vagy étteremben ül, vagy akár az üzletben vagyunk vele. Ezzel arra ösztönözzük a gyermek agyát, hogy gondolkodjon és kitaláljon valami unaloműzőt.

- Legyünk ne csak fizikálisan, de emocionálisan is elérhetőek gyermekünk számára.

- Tanítsuk meg gyermekünknek, mik is azok a szociális készségek.

- Ne a telefonon lógjunk, gyermekünkkel beszélgessünk.

- Tanítsuk meg gyermekünknek, hogyan birkózzon meg a haraggal és az ingerültséggel.

- Tanítsuk meg gyermekünket kezdet fogni, helyet átadni, megosztani valamit, együtt érezni, illetve megfelelően viselkedni az asztalnál, vagy beszélgetés közben.

- Tartsuk vele az érzelmi kapcsolatot: ne vessünk rá, pusztítsuk meg, csiklandozzuk meg, olvasunk neki, táncoljunk vele, ugráljunk vele, kússzunk-másszunk együtt.

- Változtatni kell eddigi szemléletünkön, különben az egész utánunk következő generáció pirulákon fog élni. Még nem késő, de az idő egyre csak fogy és fogy...

PREEVANGELIZÁCIÓ

A preevangelizáció szó az ötvenes-hatvanas évek elején került be az egyház pasztorális szóhasználatába. Ennek oka, hogy mind Európában, mind pedig a missziós területeken sok olyan emberrel találkoztak a keresztény közösség tagjai és a misszionáriusok, akiknél nem volt meg az a legalapvetőbb nyitottság, érdeklődés sem, ami nélkül elképzelhetetlen az evangélium kifejezett hirdetése.

Ez a tény hozta felszínre annak a kifejezett evangélium-hirdetést megelőző munkának a szükségességét, amely egyfajta „talaj-előkészítést” jelent az evangélium hatékony hirdetése érdekében. Ezt az átfogó és összetett tevékenységet nevezték el preevangelizációnak. Az említett „talaj-előkészítés” a vallásos nyitottság felélesztését célozza meg, valamint az értelmi és egzisztenciális keresés és érdeklődés felkeltését a kereszténység iránt - különös tekintettel a keresztény életmódra.

A preevangelizáció legalapvetőbb módszere a keresztény stílusú jelenlét. Ez magában foglalja az egyéni és közösségi tanúságtételt; a baráti, egyenlőségen

alapuló viszonyt; a más ember önmagáért való értékelését; annak elősegítését, hogy a másik felfedezze az önmagában rejlő értékeket és gazdagságot; a türelmet, bizalmat, megértést; és azt a fajta őszinte párbeszédet, amely képes megfogalmazni a másik ember nyelvén a hit és az élete, a hit és legmélyebb vágyai közötti kapcsolatot, segíteni tudja a másikat keresésében.

KATEKÉZIS

1.

A '74-es püspöki szinódus dokumentumával hivatalosan is megkezdődött az ú.n. antropológiai fordulat a katekézisben. Ez a kifejezés egy szemléletváltást tükröz, amelynek a keresztény nevelés, és ezen belül a katekézis érdeklődésének középpontjába nem egyszerűen az átadandó ismeretanyagot, hitletéteményt helyezi, hanem a konkrét emberre való odafigyelést, személyes hitbeli kísérést.

Ez az alapelv fogalmazódott meg VI. Pál Evangélii nuntiandi kezdetű apostoli buzdításában a

Preevangelizáció és katekézis

„kettős hűség” elveként: az evangélium hirdetése során, így a katekézisben is alkalmazkodnunk kell a résztvevők emberi, hitbeli fejlődési fokához, világához, hogy az evangélium valóban nekik, az ő életüket megvilágító üzenet lehessen, ugyanakkor ezt úgy kell tennünk, hogy a torzítatlan kinyilatkoztatással találkozhasanak, vagyis, hogy a konkrét emberhez való hűséggel a kinyilatkoztatáshoz való hűség párosuljon.

2.

A mai katekézis másik lényegi jellemzője, hogy a korosztályi katekézisek sorában a legfontosabb helyet a felnőttek katekézise foglalja el. A felnőtt korosztály az, amelyre a legtöbb figyelmet, energiát, időt kell szentelnünk, és az összes többi korosztály katekézisét ennek megfelelően, a felnőttek katekézisének fényében, és végső soron ennek az irányába kellene felépíteni.

3.

A harmadik lényegi jellemző a katekézis katekumenális jellege. Ez az elv nem akarja félretolni a hitismeretek elsajátításának fontosságát, mindössze megadja

ennek a célját. A tudás az élet kiteljesedéséért, a krisztusivá formálódásért, az istenkapcsolat mélyüléseért van, nem más célért és nem is önmagáért, a jelenben megélhető és megélendő krisztuskövetésbe akar bekapcsolni.

A konkrét emberre való odafigyelés, a kísérés csakis személyes, őszinte, testvéri kapcsolatok kiépítése mellett lehetséges. Ezért a katekézisben a katekétának elsődleges feladatai közé tartozik a hiteles emberi kapcsolatok kiépítése és mélyítése, hiszen ez a személyes kísérés feltétele.

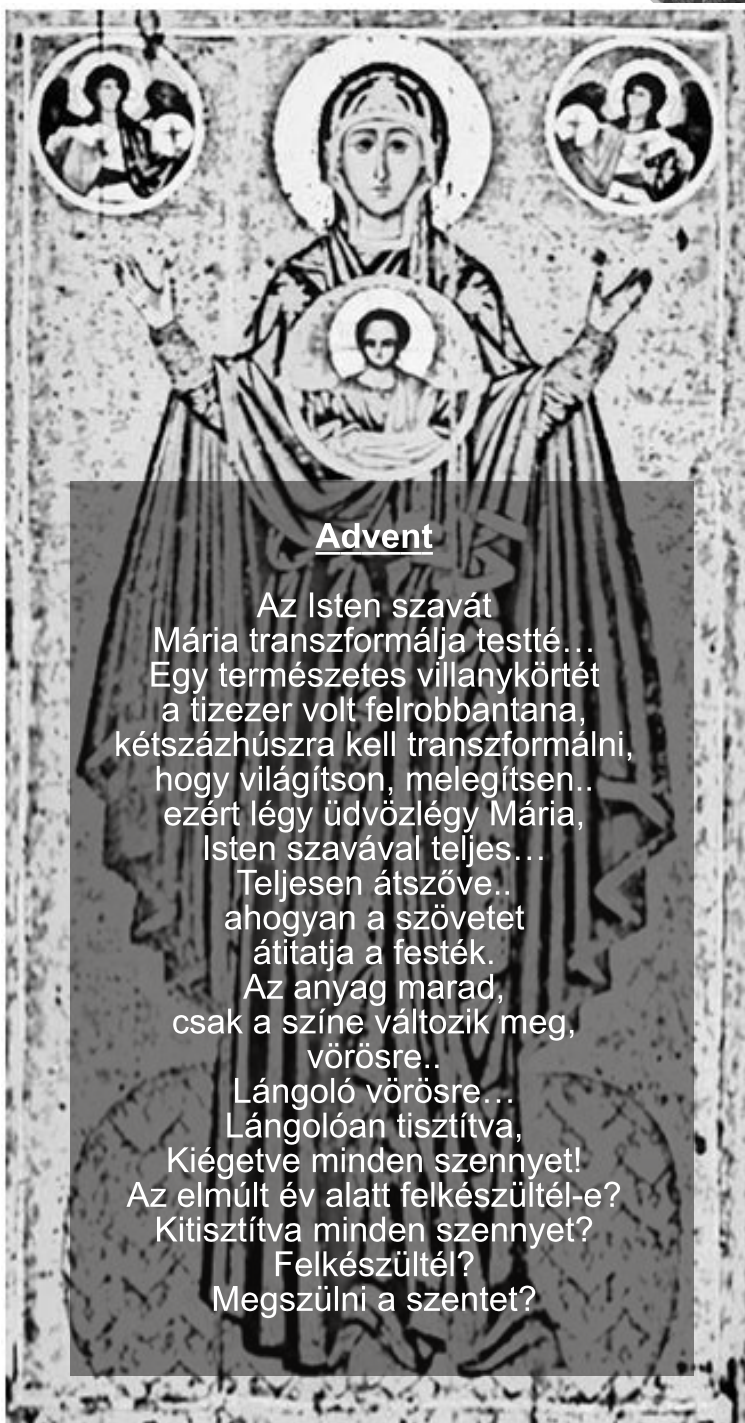
A keresztyén közösség életébe történő bevezetés - mint cél - kapcsolatot feltételez a katekézisen résztvevők és maga a közösség között. A katekézis katekumenális jellegéhez szorosan hozzátartozik, hogy a katekézis közege, helye a keresztyén közösség, amely alatt a kateketikai direktóriumok a kisközösségek együtteséből összeálló plébániai közösséget értik.

A katekézisben tehát elsődlegesen Isten szavát szeretnénk közel vinni, beszédessé tenni a konkrét helyzetben élő konkrét ember számára, a fentebb említett sajátosságok figyelembe

vételével.

A katekézis feltételezi a hit megletét – ami az első evangelizáció eredménye -, ha az kezdetleges is. Vagyis a katekézis a hívőket vezeti tovább a hit elmélyítésben és megélésében. Abban az esetben viszont, ha a katekézisen résztvevők nem jutottak el a kezdeti megtérésig, a katekézis át kell, hogy vállalja az első evangelizáció feladatát, hogy elvezesse a résztvevőket a krisztusi életforma melletti döntésig. Vagyis szükség lehet arra, hogy az eredetileg „katekézisnek szánt” tevékenységünk átadja helyét az első evangelizáció, a hitébresztés folyamatának.

Advent

Az Isten szavát
Mária transzformálja testté...
Egy természetes villanykörtét
a tízezer volt felrobbantana,
kétszázhuszra kell transzformálni,
hogy világítson, melegítsen..
ezért légy üdvözlégy Mária,
Isten szavával teljes...
Teljesen átszöve..
ahogyan a szöveget
átitatja a festék.
Az anyag marad,
csak a színe változik meg,
vörösre..
Lángoló vörösre...
Lángolóan tisztítva,
Kiégetve minden szennyet!
Az elmúlt év alatt felkészültél-e?
Kitisztítva minden szennyet?
Felkészültél?
Megszülni a szentet?

A Wimexek

A Wimexek kicsi faemberek voltak. Mindegyik faembert egy Éli nevű fafaragó készítette, akinek a műhelye a falu feletti domb tetején állt. Mindegyik Wimex más és más volt. Némelyiknek hosszú orra volt, a másoknak nagy szemek, néhányan közülük magasak voltak, mások pedig alacsonyak. De mindnyájukat ugyanaz a fafaragó készítette, és mindannyian ugyanabban a faluban éltek.

A Wimexek mindennap reggeltől estig ugyanazt csinálták, matricákat ragasztottak egymásra. Mindegyiküknek volt két doboz: az egyikben arany csillagok voltak, a másokban pedig szürke pontocskák. A Wimexek városzerte mást se csináltak csak naphosszat ezeket a csillagokat és pontokat ragasztgatták egymásra. A szépek, akiknek a fájuk sima volt, a testük jó, mindig csillagokat kaptak. De ha valakinek a fája durva volt, vagy a festék lepergett róla, szürke pontokat kapott a többi Wimextől.

Amikor csillagot kaptak, a Wimexet olyan jó érzés töltötte el, hogy gyorsan csináltak megint valamit, hogy újfent kapjanak egy csillagot.

Mások ellenben csak keveset tudtak felmutatni, s így szürke pontokat kaptak. Pancsenelló is

ilyen volt. Bár ő is megpróbált magasra ugrani, mint a többiek, de mindig elesett. Amikor elesett, a többiek köréje gyűltek, és szürke pontokat adtak neki. Néha, egy-egy ilyen szerencsétlen esés során Pancsenellónak megsérült a fája – ekkor a többiektől újabb pontokat kapott. Ilyenkor próbálta megmagyarázni, hogy miért esett el, de meglepetőztetése esetén süllyedt el és végül újabb szürke pontokat adtak neki. Egy idő után Pancsenellónak olyan sok szürke pontja lett, hogy az utcára sem akart kimenni. Attól félt, hogy valamit rosszul fog csinálni és akkor a Wimexek megint egy újabb szürke ponttal válaszolnak.

Egy idő után Pancsenelló hitt nekik. „*Nem vagyok jó Wimex*” – mondogatta. Ha néha mégis elment hazulról, olyan Wimexek társaságát kereste, akiknek szintén sok szürke pontja volt. Közöttük jobban érezte magát. Egy napon találkozott egy olyan Wimex-szel, akihez foghatót azelőtt még soha nem látott. Nem voltak rajta se szürke pontok, se pedig csillagok. Csak egyszerűen fa volt. Krisztinának hívták. Na, nem mintha a Wimexek nem próbáltak volna meg rá is matricákat ragasztani de a matricák egyszerűen nem ragadtak rá. Néhányan csodál-

ták Krisztinát, mivel nem voltak rajta ilyen pontocskák, s rohan-
tak hozzá, hogy csillagokat ag-
gassanak rá. De azok leestek ró-
la. Mások lenézték, mivel nem
voltak rajta csillagok és szürke
pontot nyomtak rá, ám azok is
leperegtek.

„Ilyen szeretnék lenni” – gondol-
ta Pancsenelló. „Nincs szüksé-
gem senkinek a bélyegére.”

Megkérdezte tehát a matrica
nélküli Wimexet, hogy neki hogy
sikerült ezt megcsinálni.

– „Könnyen.” felelte Krisztina.

„Mindennap elmegyek és meg-
látogatom Élit.”

– „Élit?”

– „Igen, Élit, a fafaragót. Ott va-
gyok vele a műhelyben”

– „Miért?”

– „Hát miért nem jössz és nézed
meg te magadnak? Menj fel a
hegyre, ő ott van.” –s ezzel a
matrica nélküli Wimex megfor-
dult és továbbugrált.

– „De biztosan nem is akar majd
velem találkozni!” – kiabálta

Pancsenelló, de Krisztina nem
hallotta meg. Pancsenelló tehát
hazament. Leült az ablaknál és
nézte a faembereket, amint buz-
gón sűrögtek-fogotak és adogat-
ták egymásra a csillagokat és
pontokat.

– „Ez így nem jó.” motyogta ma-
gában és elhatározta, hogy meg-
látogatja Élit.

Felment a szűk ösvényen a

hegytetőre, és belépett a mű-
helybe. fa szemei kerekre nyíl-
tak a csodálkozástól, amikor
meglátta a hatalmas méreteket.
Pancsenelló nagyot nyelt. „*itt
aztán nem maradok*” – gondolta
és megfordult, hogy lemenjen.
Ekkor hallotta, hogy valaki a ne-
vén szólítja. „Pancsenelló!” A
hang mély volt és erős. Pancse-
nelló megállt.

– „Pancsenelló! Milyen jó, hogy
látlak! Gyere, hadd nézzelek
meg!”

– „Te tudod a nevem?” –kérdezte
a kis Wimex.

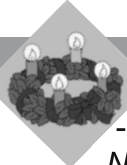
– „Hát persze. Én készítettelek.”
Éli lehajolt, felvette és egy padra
ültette.

– „Hmmm...” –mondta a készítő
elgondolkodva – „Úgy látszik,
rossz jegyeket kaptál.”

– „Én nem akartam. Éli, igazán
mindent megpróbáltam...”

– „Ó, előttem nem kell védekez-
ned gyermekem. Engem nem
érdekel, hogy a többi Wimex mit
gondol.”

A Wimexek

- „Nem?”

- „Nem. És téged se kéne, hogy érdekeljen. Kik ők, hogy csillagokat meg szürke pontokat osztogatnak? Ők is Wimexek, ugyanúgy mint te! Az, hogy ők mit gondolnak, az nem számít, Pancsenelló. Csak az számít, hogy én mit gondolok. És én úgy gondolom, hogy te nagyon értékes vagy.”

Pancsenelló nevetett. - „Én? Értékes? De hát én nem is tudok gyorsan menni, nem tudok ugorni, jön le rólam a festék... Miért vagyok fontos neked?”

- „Azért mert az enyém vagy. Ezért vagy nekem fontos.”

Pancsenellóra még soha senki nem nézett így. Azt se tudta, mit mondjon.

- „Mindennap vártam, hogy elgyere.” – magyarázta Éli.

- „Azért jöttem el, mert találkoztam valakivel, akin nem voltak bélyegek.”

- „Tudom, ő már beszélt nekem rólad.”

- „Miért nem ragadnak rá a matricák?”

- „Azért, mert eldöntötte, hogy az amit én gondolok róla fontosabb neki, mint amit az emberek gondolnak. A matricák csak akkor ragadnak, ha hagyod őket.”

- „Micsoda?”

- „A matricák csak akkor ragadnak, ha azok fontosak neked.

Minél inkább bízol a szeretetemben, annál kevésbé lesznek fontosak a matricák.”

- „Nem vagyok benne biztos, hogy értem-e amit mondasz.”

- „Majd megérted. De az időbe fog telni. Sok matricád van most csak annyi a teendőd, hogy gyere el hozzám mindennap. És hadd emlékeztesselek arra, hogy én törődöm veled.”

Éli leemelte Pancsenellót a padról és letette a földre.

- „Ne felejsd el – szólt utána Éli, miközben a wimex kilépett a házból – te értékes vagy, mert én alkottalak téged. És én nem tévedek.”

Pancsenelló nem állt meg, de a szívében ezt gondolta: „azt hiszem, ezt komolyan mondja.” És mikor ez megfogalmazódott benne, egy szürke pont lehullott a földre...

